

## Een swami in Nairobi

In de zomer van 1981 had ik gezien hoe Osho met onbekende bestemming de ashram in Poona had verlaten. Pas maanden later hoorden wij dat hij naar Amerika was gegaan. Ik vloog van Poona naar Nairobi, de hoofdstad van Kenya, waar ik een baan had op het hoofdkwartier van de UNEP van de Verenigde Naties. Daar liep ik rond in het rood en na een paar weken werd mij regelmatig gevraagd of dat mijn favoriete kleur was, wat ik maar bevestigde. In mijn kantoor hing een prikbord. Rechts bovenaan had ik een groot portret van Osho bevestigd met daaronder een uitspraak van hem die toen populair was: *'Be a Joke unto yourself'*. Ik had dat wel nodig, want dat hoofdkwartier had een verstikkende *'bureaucrazy'*. Collega's vroegen of het een foto van mijn vader was.

In Nairobi woonden veel Indiërs, nazaten van klerken uit Maharashtra en Gujarat, die een eeuw geleden door de Britten waren geïmporteerd en na hun contracttijd waren gebleven. Ze hadden zich ontpopt als zeer succesvolle zakenlieden. Veel van hun dochters hadden een baan op het hoofdkwartier als secretaresse in de *typing pool*. Dit was voor het computertijdperk en brieven moesten met de hand getypt en gepost worden. Zij verdeelden ook binnenkomende post. Op een middag kwam een opgewonden groepje Indiase typistes naar mijn kantoor met een brief in hun hand en riepen: 'Ben jij een swami?' Ik vroeg de brief te zien. Die kwam van de Poona ashram en was, naast mijn paspoortnaam, geadresseerd aan Swami Prem Sanatan. Het drong tot mij door dat voor Hindoes een swami een ver gevorderde spirituele figuur is. Ik glimlachte bescheiden.

Via hen kwam ik op het spoor van Indiase sannyasins van Osho. Het bleken allemaal rijke families te zijn die in dure villa's woonden met grote ommuurde tuinen met vaak een zwembad. Zij vonden het interessant een Hollandse sannyasin te ontmoeten die bij de VN werkte en zij nodigden mij uit op familiefeesten, huwelijken, vieringen van de verjaardag en verlichtingsdag van Osho en meditatieweekenden aan de stranden van Mombasa, waar velen een vakantiehuis hadden. Omdat ze rijk waren en gul, had ik regelmatig het gevoel dat ik in een Bollywood film terecht was gekomen. Ik was blij dat ik onder sannyasins kon zijn en met hen kon mediteren en gevoelens voor de Meester kon delen.

Op het hoofdkwartier werkten ook Indiase experts. Geen sannyasins. Een van hen kwam langs op mijn kantoor en vroeg: 'Ik heb begrepen dat je een sannyasin van Osho bent?' Toen ik dat bevestigde zei hij ernstig: 'Mijn vrouw verslindt zijn boeken, maar ik ben het helemaal niet met hem eens. Hij is mij te vrijgevochten en controversieel. Ik kan haar het lezen niet verbieden, maar ik verzoek je om tegen mij nooit over Osho te beginnen.' Ik gaf hem een hand en zei dat ik daar geen moeite mee had. Ik had al lang geleerd dat het geen zin heeft antwoorden te geven als er geen vragen zijn. In Nairobi was het gebruikelijk dat expat-collega's elkaar regelmatig voor etentjes of cocktails uitnodigden. Hij was een van de weinigen die nooit bij mij langs kwam (met of zonder zijn vrouw) en mij ook nooit uitnodigde.

Na een jaar zou het eerste Internationale Osho-festival gehouden worden in het inmiddels gestichte Rajneeshpuram in Oregon, USA. Dat wilde ik meemaken en Osho weer zien. Ook besloot ik om in een sannyas-commune te gaan wonen in plaats van mijn tijd te verdoen bij de VN. Ik nam mijn ontslag en reisde naar Rajneeshpuram.

Daarover een volgende keer.

Uit het boek: 'Onderweg...Avonturen en inzichten van een wereldreiziger'  
Door: Sanatan de Jongh Swemer